

kinetik

**Her beden bir anlatıdır /
Every body is a narrative**

TEMmuz / JULY 2025

ISSN: 3108-4044

ISSUE No 01

JUANA DEL MAR
RÖPORTAJ / INTERVIEW

JORGE BERNAL &
WALTER COBOS
MALDITA DANZA

DANS VE FUTBOL /
DANCE AND FOOTBALL

kinetik

Dansı, bedeni ve hareketi sorgulamak için bir alan; yalnızca bireyin bedenselliğini değil, aynı zamanda onunla iç içe geçmiş toplumsal yapıyı da sorgulayan bir alan.

A space to question dance, the body, and movement—not only the corporeality of an individual but also the social construction that weaves through it.

Kinetik dergisi

Yayımcı: Ivan David Gaitan Paredes

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Ivan David Gaitan Paredes

E-posta: kinetikdergisi@gmail.com

ISSN: 3108-4044

Yayımla: Dijital medya

Yayın Tarihi: Temmuz 2025

DANS DERGİSİ | DANCE MAGAZINE | Issue No. 01

İçindekiler / Table of Contents

JUANA DEL MAR

Bir Kolombiyalı Sanatçının İzleri

06

JUANA DEL MAR

Traces of a Colombian Artist

DANSINDA MERKEZDEN UZAKLAŞMANIN ZORLUĞU

Türkiye'de Dans, yeni zorluklarır

14

THE CHALLENGE OF DANCE DECENTRALIZATION

Dance in Türkiye, new challenges

DANS VE FUTBOL

Dansın Futbola Bedensel Olarak
Olumlu Etkisi

16

DANCE AND FOOTBALL

How Dance Positively Affects
Football on a Physical Level

MALDITA DANZA

Dansı yeniden düşünmek

20

MALDITA DANZA

Rethinking Dance

YILDIZLARIN ALTINDA

32. Aspendos Opera ve Bale Festivali

26

UNDER THE STARS

32. Aspendos Opera & Ballet Festival

KAÇIRILMAYACAK PROGRAM

8. Solo Çağdaş Dans Festivali

28

UNMISSABLE PROGRAM

8. Solo Contemporary Dance Festival

kinetik

GENEL EDİTÖR /
GENERAL EDITOR

IVÁN DAVID GAITÁN PAREDES

EDİTORYAL KOORDİNASYON /
EDITORIAL COORDINATION

ELİF AKIN

GRAFIK/WEB TASARIMI /
GRAPHIC/WEB DESIGN

SAFYİE ÖZTÜRK

SOSYAL MEDYA VE
İLETİŞİM YÖNETİMİ /
SOCIAL MEDIA AND
COMMUNICATION MANAGEMENT

YULIANA BAQUERO BUITRAGO

KATKIDA BULUNAN YAZARLAR /
CONTRIBUTING WRITERS

JUANA DEL MAR JIMÉNEZ

JORGE BERNAL

WALTER COBOS

CORRESPONDENCE

Bu bölüm, yayınımla kurdukları bağı yansıtan okuyucu mektuplarına ayrılacaktır. Ancak ilk sayımızda mektuplar yerine, bu sayının hazırlanmasına önemli katkılarda bulunan kişilere özel teşekkürler yer alacaktır.

This section will be dedicated to letters from our readers, reflecting their connection to our publication. In this first edition, instead of letters, we will include special mentions of those who played a key role in the production of this volume.

Her anlamıyla gerçek bir sanatçı olan **Ceyda Özcan**'a özel bir teşekkür. Yönetmenimiz Iván Gaitán için Türkiye'ye geldiğinde onunla tanışmak, Ankara'daki dans dünyasına yakınlaşmak adına ilk ve değerli bir adımdı.

A special mention to **Ceyda Özcan**, a true Turkish artist in every sense. For our director Iván Gaitán, meeting her upon arriving in Turkey was a first and meaningful step toward connecting with the dance scene in Ankara.

Bedensel keşif için bir yol olarak dansa tutkulu olan Kolombiyalı dansçı **Daniela Bohórquez**, Türkiye'de değerli bir iz bıraktı. Burada kaldığı süre boyunca, Kolombiya dansı ve salsayı profesyonel bir düzeyde görünür kılmak için alanlar yarattı.

Daniela Bohórquez, a Colombian dancer passionate about dance as a path for bodily exploration, left a meaningful mark in Turkey. During her time there, she created spaces to promote Colombian dance and salsa at a professional level.

Kolombiyalı profesyonel dansçı **Angie Aragón**, Latin Amerika Dostluk ve Kültür Merkezi (LADOK)'ta çalışarak yalnızca bedeniyle değil, akademik bakışıyla da katkıda bulunarak, Türkiye sahnesini yeni sahnelemelerle zenginleştirdi.

Angie Aragón, a professional Colombian dancer, worked at LADOK (Latin America Fellowship and Culture Center), contributing not only through her physical performance but also with academic insight, enriching the Turkish stage with new theatrical proposals.

CEYDA ÖZCAN,
İSTANBUL

DANIELA BOHÓRQUEZ,
PARİS

ANGIE ARAGÓN,
BUCARAMANGA

Röportaj / Interview

Juana del Mar

Bir Kolombiyalı
Sanatçının İzleri

Traces of a
Colombian Artist

Juana del Mar ile Röportaj /
Interview with Juana del Mar
15 Haziran 2025 / June 15, 2025

Juana del Mar, dans, hafıza ve bedeni bir ifade alanı olarak ele aldığı sanatsal yolculuğunu bizlerle paylaşıyor.

Juana del Mar shares with us her artistic journey, shaped by dance, memory, and the body as a territory of expression.

FOTOĞRAF: LEÓN FELIPE JIMÉNEZ
PHOTOGRAPHY BY LEÓN FELIPE JIMÉNEZ

Başlangıçlar ve Kökenler

Kolombiya'da dansa ilk adımlarınız nasıl oldu? Sanatsal gelişiminizde hangi anlar veya kişiler kilit rol oynadı?

Çocukken annem beni sık sık dans, sirk ve tiyatro izlemeye götürürdü. Hareket etmeye olan ilgim orada ortaya çıktı. Lisede Guillermo adında harika bir dans öğretmenim vardı ve bale ile çağdaş dans dersleriyle daha düzenli bir şekilde antrenman yapmaya karar verdim. Fernando Ovalle, Mario Cárdenas, Carlos Martínez, Zoitza Noriega, Ana Carolina Avila, Atala Bernal gibi çok yetenekli öğretmenlerim oldu. Bogota Bölge Üniversitesi ASAB Sanat Fakültesi'nde lisans eğitimimi tamamladım.

Orada Jorge Bernal ile tanıştım; ortak ilgi alanlarımız vardı ve Butoh dansını araştırmaya başladık. Japon Ko Murobushi ve Jimena Garnica gibi hocalara sahip olma şansımız oldu.

2011'den itibaren Jorge Bernal'in yönettiği Maldita Danza topluluğunun bir parçası oldum, bu deneyim şüphesiz bir sanatçı olarak kariyerimin çok önemli bir parçası oldu. Aynı yıl, Enda Orozco'nun yönettiği Ati-erra Dans ve Multimedya Laboratuvarı'nda da çalışmaya başladım ve o zamandan beri koreograf ve dansçı olarak işbirliği yapıyorum. Adra Danza ve La Bestia gibi Kolombiyalı toplulukların farklı eserlerinde de yer aldım. 2017'den itibaren daha bağımsız çalıştım ve Jorge Puerta (COL-AL), Minako Seki (JP), Heinz Kasper (AT), Romany Dear (UK) gibi diğer sanatçılarla işbirliği yaptım. 2018'de Romany Dear ve Andrés Arismendy ile birlikte La Compañía adında bir kolektif kurduk; Irene Velazco, Jose Marulanda, Katherine Guevara, María Carbonell (ES) ve Susanne Grau (AL) gibi sanatçılarla işbirliği yaptık.

Bugün sanatsal dilinizi nasıl tanımlarsınız? Çalışmalarınızı hangi kültürel, teknik veya kişisel unsurların belirlediğini düşünüyorsunuz?

Sanatsal pratiğim ve araştırmam ile pedagojik yaklaşımım dans ve performans temellidir. Bedenin, bağlamla ve diğerleriyle (insan ve insan olmayanlar) ilişkisi içinde benzersiz ve kolektif bir deneyim olarak gerilimlerini ve karmaşıklıklarını keşfediyorum. Performans alanı, dans ve bedensel pratikler aracılığıyla farklı (ayrılık/uyumsuzluk) biçimlerini speküle etmek için bir yer olarak ilgimi çekiyor. Performans alanını, farklılık, (rahatsızlık), zevk ve krizde gezindiğimiz "geçici bir topluluk" olarak düşünmeyi seviyorum.

Projelerim, ilişkilerin, algının ve yazarlığın yerleşik biçimlerini sorgulamak için transdisipliner yöntemler kullanarak farklı geçmişlere sahip insanlarla ve sanatçılarla işbirliği içinde geliştirilir. Genellikle yaşam deneyimimden yola çıkarak yaratım ve başkalarıyla ortak noktalar ve rezonanslar örmemi sağlayan diğer gerçekler, hikayeler ve deneyimlerle ilişkiler ararım.

Kolombiya'dan ayrılıp yurt dışında bir sanatçı olarak yol aramanıza ne motive etti?

Lisans eğitimimi tamamladıktan sonra yurt dışında eğitimime devam etmek istedim, ancak daha fazla profesyonel deneyime sahip olmanın önemli olduğunu düşündüm. Bu yüzden pratiğimi ağırlıklı olarak Bogota, Kolombiya'da geliştirdim; burada birçok burs, yaratım teşviki ve Küba, Avusturya ve Almanya'da farklı staj ve rezidanslar kazandım. Kolombiya'da (veya herhangi bir yerde) sanatla geçinmek kolay olmasa da, sanatsal çalışmalarımı geliştirerek, yaygın eğitim alanlarında dersler ve atölyeler vererek ve CENDA Üniversite Kurumu'nun dans programında öğretim görevlisi olarak biraz istikrar bulmuştum. Ayrıca Bogota'da işbirliği yapmaya başladığım ve 2018'de La Compañía kolektifini başlattığımız İngiliz disiplinlerarası sanatçı Romany Dear ile tanıştım.

2021'de Ulusal Üniversite'de Disiplinlerarası Tiyatro ve Canlı Sanatlar Yüksek Lisansına başladım ve daha sonra Almanya, Berlin'de SODA (Solo/Dance/Authorship) yüksek lisansını okumak için DAAD bursunu kazandım. Bu, Romany'nin Avrupa'ya dönmesiyle ve sanatsal işbirliğimize devam etme arzusuyla çakıştı, bu yüzden sonunda Berlin'e gelmeye karar verdim.

Ülkeniz dışında kariyer inşa etmenin temel zorlukları ve büyük sürprizleri neler oldu?

Başka bir ülkede eğitim görmek için burs almak büyük bir ayrıcalık. Bu bana pratiğim hakkında birçok soru sormamı ve Bogota'daki Disiplinlerarası Tiyatro ve Canlı Sanatlar yüksek lisansında zaten merak olarak ortaya çıkan yeni olasılıkları açmamı sağladı. Ancak, tüm göç sürecinden geçmek kolay olmadı: yaşayacak yer bulmak, başka bir dil öğrenmek, bürokratik süreçleri anlamak, başka bir kültüre "uyum sağlamak" vb. Öte yandan, Avrupa akademisindeki sanat dünyasıyla yüzleşme zorluğu vardı, bu benim en büyük akademik zorluklarımdan ve öğrenmelerimden biriydi. Büyük avantajlardan biri, projemizi geliştirmek için üniversitenin kaynaklarına güvenebilmek, hatta Senegal'de staj yapmak için kendi mentörlerimi seçebilmek oldu.

"HER YER BANA SORULAR, İZLER BIRAKIR"

FOTOĞRAF: LEÓN FELIPE JIMÉNEZ
PHOTOGRAPHY BY LEÓN FELIPE JIMÉNEZ

Almanya Bir Yaratım Alanı Olarak

Şu anda Almanya'da ikamet ediyorsunuz. Bu kültürel ve politik ortam, bir dansçı ve performans sanatçısı olarak gelişiminizi nasıl etkiledi?

Berlin, Almanya'nın geri kalanının içinde küçük bir ada gibi. Çok özel bir şehir, dünyanın her yerinden insanlarla dolu, muazzam bir kültürel çeşitlilik ve çok sayıda ve çeşitlilikle sanatçı barındırıyor. Bu durum aynı zamanda çok ilham vericiyken, çok bunaltıcı da olabilir.

Öte yandan, göç etme deneyimi bize genellikle şu soruyu sordurur: Nereden geliyorum? Bu beni kimliği araştırmaya, "mestiza" olmanın, "Latinliğimin" fikrini genişletmeye ve bir şekilde sanatsal çalışmam aracılığıyla kendi bölgeye, Güney'in epistemolojilerine ve ontolojilerine yaklaşmaya itti. Bu araştırma, Avrupa beyaz kültürünü daha eleştirel bir şekilde görmemi sağladı.

Şu anda politik ortamı çok gergin buluyorum ve Kolombiya'daki sosyo-politik durum oldukça karmaşık olsa da, bir şekilde kişi bu durumu yönlendirmeyi, direnmeyi ve kolektif hareket etme yollarını bulmayı öğreniyor. Burada henüz nasıl yapacağımı bilmiyorum ve bu çok fazla rahatsızlık ve belirsizlik yaratıyor.

Kültür için fonlar azaltıldı ve çok sayıda sanatçıya az fırsat sunuluyor. Bunun olumlu yanı, başka yapma yollarının, devlete bağımlı olmamak için başka yollar arayışının başlaması ve sonunda bunun bir "topluluk" oluşturmaya çağırması. Bu süreç, "sanat yapma" ve başkalarıyla ittifaklar kurma yollarını yeniden keşfetme arayışında sanatsal çalışmamı şüphesiz etkiliyor.

İz Bırakmak

Bu röportajın başlığı "İzler"den bahsediyor. Çalıştığınız veya yaşadığınız her yerde ne gibi izler bıraktığınızı hissediyorsunuz? Ve o yerler size ne bıraktı?

Bir karşılaşmanın izini, diğerini tanıma merakını ve kendimi diğerine bırakma ve diğerini etkileme olasılığını bıraktım.

Sanatsal süreçlerimde, duygusal ilişkiler her zaman çok önemli olmuştur ve bunlar sanatsal çalışmayı sürekli olarak etkilemektedir. Sanatta yapılanlarla günlük hayatta, bu alanın dışında yaptıklarımız arasında giderek daha fazla tutarlılık arıyorum. Arkadaşım Susanne Grau'nun dediği gibi: "Sanat pratiği hayat için pratik yapmak, hayat ise sanat için pratik yapmak içindir."

Her yer bana sorular, izler bırakır. Manzaralar ve coğrafyalarla çok yankılanırım. Genellikle en yakın suları, nehirleri, gölleri veya denizi ararım. Şehirler de bana büyüleyici ve aynı zamanda sert geliyor. Şüphesiz, her yerden bana en çok kalan, başkalarıyla olan karşılaşmalardır ve bu yüzden sık sık geri dönerim.

"TÜRKİYE'DE DANS ALANINDA GELİŞEN TOPLULUK SÜREÇLERİ HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ EDİNMEK İSTERİM"

Dans ve Gelecek

Şu anda hangi projeleri geliştiriyorsunuz veya önümüzdeki yıllarda yaratıcı olarak neler keşfetmek istersiniz?

Şu anda son yaratımım olan **Tenimdeki Çiçekleri Tutmak** (Holding a Flor de Piel) adlı eserimi hareket ettiriyorum; bu eser yüksek lisansımın nihai sonucuydu. Romany Dear ile işbirliğimi geliştirmeye devam ediyorum ve Temmuz ayı boyunca Susanne Grau ile **CORDILLERA RAUM FÜR KÖRPER UND UTOPIEN** alanında bir sanatçı rezidansı yapacağım. Susanne Grau, Franciska Gerth ve Alex Viteri ile birlikte **Encuentros** adlı bir pratik ve doğaçlama değişim alanı sürdürmeye çalışıyorum. Ayrıca LAFL (Berlin'deki Latin Amerika ve Karayipli göçmen kadınlar girişimi) ile atölye çalışmaları geliştiriyorum ve gelecek yıl bir gösteri yapacağımız mülteci çocuklarla bir dans projesi üzerinde çalışıyorum.

Toplulukla çalışmaya devam etmek, sanata daha erişilebilir ve daha az elitist alanlar yaratmakla ilgileniyorum. Ayrıca Kolombiya ile bağımı sürdürmek ve orada projeler yapmaya devam edebilmek istiyorum.

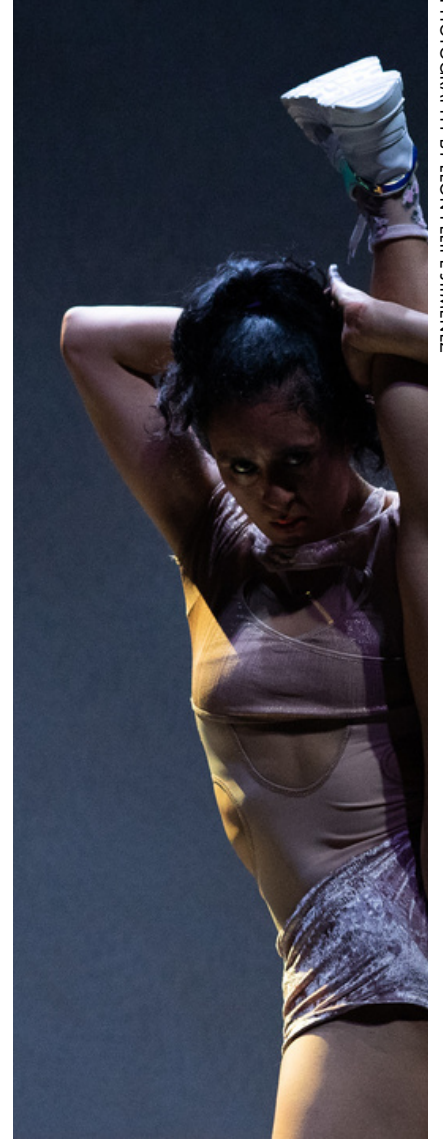
Türkiye ile Bağlantı

Türkiye'deki dans alanıyla işbirliği yapma fırsatınız olsaydı, ne katkıda bulunmak isterdiniz? Ve bu bağlamda neyi keşfetmek veya öğrenmek ilginizi çekerdi?

2015 yılında İstanbul ve Kapadokya'da bulunma fırsatım oldu ve çok sevdim. Orada kısa bir süre kaldım ve bilmediğim birçok karmaşıklık olduğunu biliyorum, ancak manzaralarını, yemeklerini, müziklerini, pazarlarını, sokakta dans eden insanların oluşturduğu çemberleri çok hatırlıyorum. Kültürel benzerlikler hissettim. Geri dönmeyi çok isterim!

Türkiye'deki dans veya danslar hakkında ve sanat aracılığıyla orada gelişen topluluk süreçleri hakkında daha fazla bilgi edinmek isterim.

Nefes, ses ve dokunma içeren, ilişki kurmanın ve başkalarıyla karşılaşmanın başka yollarını araştıran, geliştirdiğim pratiklere dayalı hareket atölyeleri ve yaratım rezidansları aracılığıyla bir sanatçı, dansçı ve koreograf olarak deneyimimi paylaşmayı çok isterim.

FOTOĞRAF: LEÓN FELIPE JIMÉNEZ
PHOTOGRAPHY BY LEÓN FELIPE JIMÉNEZ

FOTOĞRAF: ALICJA HOPPEL
PHOTOGRAPHY BY ALICJA HOPPEL

JUANA DEL MAR İLE YAPILAN RÖPORTAJ, SANATIN SADECE BİR İFADE DEĞİL, AYNI ZAMANDA BİR DÖNÜŞÜM ARACI OLDUĞUNU HATIRLATIYOR

FOTOĞRAF: ALICJA HOPPEL
PHOTOGRAPHY BY ALICJA HOPPEL

THE INTERVIEW WITH JUANA DEL MAR REMINDS US THAT ART IS NOT ONLY A FORM OF EXPRESSION, BUT ALSO A FORCE FOR TRANSFORMATION

AŞAĞIDA RÖPORTAJIN İNGİLİZCE VERSİYONUNU BULABİLİRSİNİZ.

BELOW YOU CAN FIND THE ENGLISH VERSION OF THE INTERVIEW.

Beginnings and Roots

How did your first steps in dance take place in Colombia? Which moments or people were key in your artistic development?

When I was little, my mother used to take me to see dance, circus, and theatre. That's where my interest in movement began. At school, I had a wonderful dance teacher named Guillermo, and I decided to train more consistently in ballet and contemporary dance. I had very talented teachers like Fernando Ovalle, Mario Cárdenas, Carlos Martínez, Zoitza Noriega, Ana Carolina Avila, Atala Bernal, among others. I did my undergraduate studies at ASAB, the Faculty of Arts of the Universidad Distrital in Bogotá.

There, I met Jorge Bernal, with whom I shared common interests and we began exploring Butoh dance. We were fortunate to have teachers like the Japanese artist Ko Murobushi and Jimena Garnica.

Since 2011, I've been part of the Maldita Danza company directed by Jorge Bernal, an experience that has undoubtedly been a significant part of my career as an artist. That same year, I also began working in the Dance and Multimedia Lab Ati-erra, directed by Enda Orozco, with whom I have collaborated as a choreographer and dancer ever since. I have also taken part in various works by Colombian companies such as Adra Danza and La Bestia. Since 2017, I've worked more independently, collaborating with other artists like Jorge Puerta (COL-AL), Minako Seki (JP), Heinz Kasper (AT), Romany Dear (UK), among others. In 2018, we formed a collective called La Compañía with Romany Dear and Andrés Arismendy, collaborating with artists such as Irene Velazco, Jose Marulanda, Katerine Guevara, María Carbonell (ES), and Susanne Grau (DE).

How would you define your artistic language today? Which cultural, technical, or personal elements do you feel define your work?

My artistic and research practice, as well as my pedagogical proposal, are rooted in dance and performance. I explore the body—its tensions and complexities—as a singular and collective experience in relation to context and encounters with others (human and non-human). I'm interested in the performative space as a site to speculate through dance and embodied practices about alternative forms of (dis)encounter. I like to think of the performance space as a "temporary community" where we navigate difference, (dis)comfort, pleasure, and crisis.

My projects are developed in collaboration with people and artists from diverse backgrounds, using transdisciplinary methods to question established forms of relating, perceiving, and authorship. I usually start from my own life experience and look for connections with other events, stories, and experiences that allow me to weave points of contact and resonance with others.

What motivated you to leave Colombia and seek a path as an artist abroad?

Once I graduated from my undergraduate program, I wanted to continue studying abroad. However, I thought it was important to first gain more professional experience. So I developed my practice mainly in Bogotá, where I received several grants, creative awards, and completed internships and residencies in Cuba, Austria, and Germany. Although it's not easy to make a living from art in Colombia (or anywhere), I had already found some stability by developing my artistic work, teaching in non-formal education spaces, and as a lecturer in the dance program at CENDA University. I also met Romany Dear, an English interdisciplinary artist with whom I began collaborating in Bogotá, and we co-founded La Compañía in 2018.

In 2021, I began a Master's in Interdisciplinary Theatre and Live Arts at the National University of Colombia and later received a DAAD scholarship to study the SODA (Solo/Dance/Authorship) Master's in Berlin, Germany. Romany had returned to Europe, and with a strong desire to continue our collaboration, I finally decided to move to Berlin.

What have been the main challenges—and great surprises—of building your career outside your country?

Having a scholarship to study abroad is a huge privilege. It allowed me to question my practice and open up possibilities that had already emerged as curiosities in the Interdisciplinary Theatre and Live Arts program in Bogotá. However, the whole migration process hasn't been easy: finding housing, learning another language, understanding bureaucracy, "adapting" to another culture, etc. Another challenge was confronting the European academic art world, which was one of my biggest learning experiences. One major advantage was having access to university resources to develop my project, including choosing my own mentors and completing an internship in Senegal.

"EACH PLACE LEAVES ME WITH QUESTIONS, WITH TRACES"

FOTOGRAF: LEÓN FELIPE JIMÉNEZ
PHOTOGRAPHY BY LEÓN FELIPE JIMÉNEZ

Germany as a Creative Territory

You are currently based in Germany. How has this cultural and political environment influenced your development as a dancer and performer?

Berlin is like a small island within Germany. It's a very unique city, with people from all over the world, a vast cultural scene, and a wide variety of artists. While this is very inspiring, it can also be overwhelming.

Migration often brings the question: Where do I come from? This led me to explore identity, expand the concept of being "mestiza," and reflect on my "Latinidad." In a way, it brought me closer to my own territory and to Southern epistemologies and ontologies through my artistic work. This research helped me see European white culture more critically.

Right now, I find the political climate tense. Although Colombia's sociopolitical situation is also complex, one somehow learns to navigate, resist, and act collectively. Here, I still don't know how to do that, which causes discomfort and uncertainty.

Cultural funding has been cut, and there are limited opportunities for the large number of artists. The positive side is that it encourages us to invent new ways of making and not depending on the state, ultimately fostering community-building. This process definitely influences my work by pushing me to reinvent how art is made and how alliances with others are formed.

Leaving a Trace

This interview is titled "Traces." What do you feel you've left in each place you've worked or lived? And what have those places left in you?

I've left behind the trace of an encounter, the curiosity of getting to know the other, and the possibility of being influenced and influencing others.

In my artistic processes, affective relationships have always been very important, and they constantly permeate the work. I'm increasingly searching for coherence between what happens in art and what happens in daily life. As my friend Susanne Grau would say: "Artistic practice to practice for life, and life to practice for art."

Each place leaves me with questions, with traces. I deeply resonate with landscapes and geographies. I usually seek nearby water—rivers, lakes, or the sea. Cities fascinate me, though they can also be harsh. Undoubtedly, it's the encounters with others that leave the strongest impression, which is why I often return.

"I WOULD LIKE TO LEARN MORE ABOUT THE EVOLVING COMMUNITY DANCE PROCESSES IN TURKEY"

Dance and the Future

What projects are you currently developing, or what would you like to explore creatively in the coming years?

Right now, I'm promoting my latest creation **Holding a Flor de Piel**, a piece that was my master's thesis project. I continue collaborating with Romany Dear, and in July I will be doing an artistic residency with Susanne Grau at **CORDILLERA RAUM FÜR KÖRPER UND UTOPIEN**. I also try to maintain a space for practice exchange and improvisation called **Encuentros** with Susanne Grau, Franciska Gerth, and Alex Viteri. I conduct workshops with LAFI (an initiative of migrant women from Latin America and the Caribbean in Berlin) and I'm working on a dance project with refugee children, with whom we'll premiere a performance next year.

I'm interested in continuing to develop community-based work, generating more accessible and less elitist art spaces. I also want to maintain my connection with Colombia and carry out more projects there.

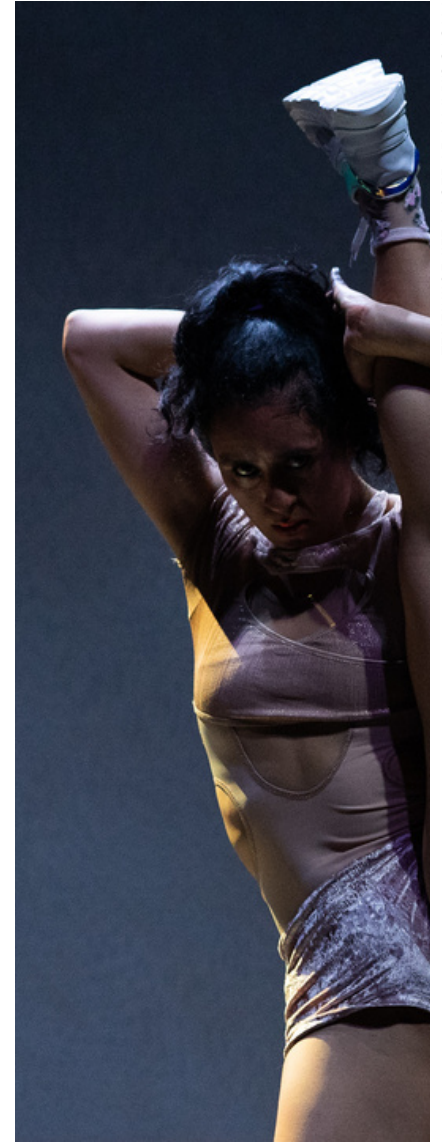
Connection with Turkey

If you had the opportunity to collaborate with the dance field in Turkey, what would you like to contribute? And what would you be interested in discovering or learning from that context?

I had the chance to visit Istanbul and Cappadocia in 2015 and I loved it. I didn't stay long, and I know there are many complexities I don't understand, but I vividly remember the landscapes, the food, the music, the markets, the street dance circles, etc. I felt there were cultural similarities. I'd love to return!

I would like to learn more about dance in Turkey and the community processes developed there through art.

I'd also love to share my experience as an artist, dancer, and choreographer through movement workshops and creative residencies based on practices I've developed involving breath, voice, and touch—exploring alternative ways of relating and encountering others.

FOTOĞRAF: LEÓN FELIPE JIMÉNEZ
PHOTOGRAPHY BY LEÓN FELIPE JIMÉNEZ

FOTOĞRAF: ALICJA HOPPEL
PHOTOGRAPHY BY ALICJA HOPPEL

Türkiye Dansında Merkezden Uzaklaşmanın Zorluğu

The Challenge of Decentralization in Turkish Dance

Türkiye'de dans, İstanbul'un ana yaratıcı merkez olduğu zengin bir halk dansları ve klasik bale geleneğine sahipken, çağdaş dans sahnesini diğer şehirlerde de genişletmeyi ve geliştirmeyi amaçlamaktadır.

Dance in Turkey is characterized by a rich tradition of folk dance and classical ballet, with İstanbul as the main creative hub, while seeking to expand and develop the contemporary dance scene in other cities.

Safye Öztürk
21 Haziran 2025 / June 21, 2025

ATürkiye'de dans, belirgin zıtlıklar içeren bir manzara sunmaktadır. Bir yanda Halay ve Horon gibi halk dansları açısından muazzam bir zenginliğe ve İstanbul, Ankara ve İzmir'deki devlet toplulukları aracılığıyla klasik bale için sağlam bir yapıya sahiptir. Diğer yanda ise sanatsal ve yaratıcı dinamikleri ezici bir çoğunlukla İstanbul'da yoğunlaşmıştır.

İstanbul, sadece "Anadolu Ateşi" gibi gelenekle modernliği birleştiren büyük ölçekli gösterilerin merkezi olmakla kalmaz, aynı zamanda profesyoneller için fırsatların çoğunu da bünyesinde toplar. Bu gerçeklik, başkent Ankara ve İzmir gibi diğer metropollerini ikincil bir konumda bırakmaktadır. Bu şehirler altyapıya ve izleyiciye sahip olsalar da, özellikle çağdaş alanda canlı bir yerel dans sahnesini teşvik edecek yeterli sayıda prodüksiyondan ve daha da önemlisi yaratım alanlarından yoksundur.

Teknik açıdan bakıldığında, profesyonel sahne sanatları büyük ölçüde klasik repertuvara yönelmektedir. Sonuç olarak, modern ve çağdaş dansın profesyonel düzeydeki referansları azdır ve İstanbul'un ana kültür çevresi dışında görünürlük kazanmak için mücadele etmektedir.

Yeni kültürel alanlar ortaya çıksa da, Türkiye dansının geleceği için en büyük zorluk merkezden uzaklaşmaktır. Ankara ve İzmir gibi şehirlerde üretimi teşvik etmek ve modern beden dillerini desteklemek, kültürel sunumu çeşitlendirmek ve yerel yeteneklerin gelişmesine olanak tanımak için esastır; bu da tüm ulusun sanat panoramasını zenginleştirecektir.

Dance in Turkey presents a landscape of sharp contrasts. On one hand, it possesses an immense wealth of folk dances like the Halay and the Horon, and a solid structure for classical ballet through state companies in Istanbul, Ankara, and Izmir. On the other hand, its artistic and creative dynamic is overwhelmingly concentrated in Istanbul.

This city is not only the epicenter of large-scale shows that fuse tradition and modernity, such as "Fire of Anatolia," but it also gathers most of the opportunities for professionals. This reality leaves other metropolises like Ankara, the capital, and Izmir in a secondary position. Although these cities have infrastructure and audiences, they lack a sufficient number of productions and, crucially, creative spaces to foster a vibrant local dance scene, especially in the contemporary field.

From a technical perspective, the professional performing arts lean heavily towards the classical repertoire. As a result, professional references for modern and contemporary dance are scarce and struggle to gain visibility outside of Istanbul's main cultural circuit.

Although new cultural spaces are emerging, decentralization is the great challenge for the future of Turkish dance. Fostering production in cities like Ankara and Izmir and supporting modern forms of movement is essential to diversify the cultural offerings and allow local talent to flourish, thereby enriching the artistic landscape of the entire nation.

**"TÜRKİYE'NİN HER YERİNDE
DANSIN GELİŞİMİ İÇİN ÇOK
BÜYÜK BİR POTANSİYEL VAR"**

**"THERE IS GREAT POTENTIAL
FOR THE DEVELOPMENT OF
DANCE THROUGHOUT TURKEY"**

Dans ve Futbol

Latin Amerika Yeteneklerinin Gizli Bir Anahtarı?

Dance and Football

A Hidden Key to Latin American Talent?

Iván David Gaitán Paredes
18 Haziran 2025 / June 18, 2025

Latin Amerika futbol yeteneği ile bu bölgedeki sosyal bir yapı olarak dansın ortak noktası nedir? Bu makale, Latin Amerika dansı ile bölgedeki futbol yeteneği arasındaki bağlantıya beklenmedik ama aydınlatıcı bir bakış sunuyor.

What do Latin American football talent and dance as a social construct in the same region have in common? This article offers an unexpected yet revealing look at the link between Latin American dance and the region's football excellence.

Sıradan bir günde, konudan konuya atlayan bir sohbette, futbola tutkuyla bağlı çok yakın bir arkadaşım Mehmet Aktaş, havada asılı kalan bir gözlemde bulundu: Latin Amerikalı futbolcuların dünya futbolunun zirvesindeki tartışmasız ve sürekli varlığı. En büyük stadyumlarda yankılanan isimler, çalımları ve hareketleri bazen mantığı zorlayan oyuncular. O anda, neredeyse bir aydınlanma gibi bir soru doğdu: Ya sır sadece toprak sahalarda ya da saatler süren antrenmanlarda değilse? Ya cevherin bir kısmı dans pistlerinde saklıysa? Köklü ve enerjik danslarla kurulan kültürel yakınlık, bu sporcuların bedensel dinamizmini şekillendiren belirleyici bir unsur olabilir mi?

On an ordinary day, during one of those conversations that hop from topic to topic without warning, a close friend and incurable football enthusiast, Mehmet Aktaş, dropped a comment that lingered in the air: the undeniable and consistent presence of Latin American footballers at the top of the global game. Names that echo in the biggest stadiums, players whose dribbles and movements often defy logic. That's when the question arose—almost like a revelation: What if the secret isn't just in the dirt fields or long training hours, but also in the dance floors? Could the cultural closeness to deeply rooted and vibrant dances be a key factor in shaping the physical dynamics of these athletes?

İlk bakışta çığırca gelebilecek bu fikir, bizi sanat ile sporun büyüleyici kesişim noktasını keşfetmeye davet ediyor. Bedenimiz boş bir tuval değildir; doğduğumuz andan itibaren sosyal ve kültürel olarak şekillenen çevremizle sürekli bir etkileşimin ürünüdür. Latin Amerika'da dans sadece bir eğlence biçimi değil; bir dildir, ifade biçimidir; aile buluşmalarına, partilere ve kutlamalara işleştire. Ritim ve hareketin gündelik hayatın bir parçası olduğu bir ortamda büyümek, insanların bedenlerini algılama ve kullanma biçimini kaçınılmaz olarak etkiler.

Bireyin bedenselliği, yani bedenini nasıl kullandığı ve içinde nasıl yaşadığı, yaşam öyküsü tarafından derinden şekillendirilir. Ailenizle ve çevrenizle kurduğunuz ilişkiler, karşılaştığınız psikososyal fırsatlar ya da kısıtlar, hareket örüntülerinizi ve bedensel algınızı biçimlendirir. Bu yaklaşım, beden antropolojisi ve sosyal psikoloji gibi akademik alanlarda destek bulur. Örneğin Thomas Csordas, fenomenolojik bakış açısıyla, bedenin yalnızca biyolojik bir varlık olmadığını, kültürel olarak şekillenen bir deneyim aracı olduğunu savunur. Dolayısıyla bedenimizle nasıl hareket ettiğimiz, hissettiğimiz ve tepki verdiğimiz; sosyal, duygusal ve kültürel etkenlerle iç içedir. Bu da, Latin Amerika'nın jestlerle ve ifadelerle dolu kültürel ortamının, sporcuların fiziksel yeteneklerinin oluşumunda belirleyici rol oynayabileceğini düşündürür.

This idea, which might seem far-fetched at first, invites us to explore a fascinating intersection between art and sport. Our bodies are not blank canvases; they are shaped through constant negotiation with our environment, socially and culturally conditioned from birth. In Latin America, dance is more than recreation; it's a language, a form of expression deeply embedded in family gatherings, parties, and celebrations. Growing up in a space where rhythm and movement are part of the daily social fabric inevitably shapes the way people inhabit and understand their bodies.

An individual's corporality—how they live in and use their body—is profoundly influenced by their life history. The way a person grows up, the relationships they maintain with family, friends, and community, as well as their psychosocial limitations or opportunities, all shape their movement patterns and body awareness. This view is supported by academic research in the fields of body anthropology and social psychology. Scholars like Thomas Csordas, from a phenomenological perspective, argue that the body is not simply a biological entity but a culturally shaped medium of experience. Thus, the way we move, feel, and react with our bodies is deeply woven with social, emotional, and cultural factors—reinforcing the idea that Latin America's expressive and gestural richness may play a decisive role in forming its athletes' physical talent.

Teknik açıdan baktığımızda, bazı dansların altyapısını incelediğimizde bu bağlantı daha da netleşiyor. Örneğin, Kolombiya salsası, hızı ve karmaşık adımlarıyla dünya çapında tanınır. Cali gibi "dünyanın salsa başkenti" olarak bilinen şehirlerde, ulusal ve uluslararası yarışmalara çocuk yaşta hazırlayan 100'den fazla dans okulu vardır. Bu dans stiline tekniği; akrobatik hareketleri, ileri seviye beden disosiyasyonunu ve olağanüstü ritim senkronizasyonunu içerir. Her yıl dünyanın dört bir yanından 4.000'den fazla dansçıyı bir araya getiren Cali Salsa Dünya Kupası gibi yarışmalarda bu teknikler milimetrik hassasiyetle değerlendirilir. Bu teknik seviye, tesadüfen değil; evde öğrenilen, sokakta geliştirilen ve toplumda kutlanan bir hareket kültürünün sonucudur. Dans böylece Latin Amerika'nın sosyal ve ailevi dokusuna köklü biçimde yerleşmiş bir eğitim aracına dönüşür.

From a technical standpoint, the connection becomes even clearer when analyzing the foundations of certain dances. Take Colombian salsa, globally recognized for its speed and complex footwork. This artistic expression has reached high levels of professionalism: in cities like Cali—known as the "salsa capital of the world"—there are over 100 formally established dance schools, many of which train youth from an early age for national and international competitions. The technique involves acrobatic moves, advanced body isolation, and extreme rhythmic synchronization—all judged with millimetric precision in championships like the Cali Salsa World Cup, which brings together over 4,000 dancers from across the globe each year. Reaching that technical level isn't random—it's the result of a culture where movement is learned at home, perfected on the street, and celebrated in community. Dance, then, becomes a formative tool deeply rooted in the social and family foundations of Latin America.

Bu hareket anlayışı—çılgın hızdaki ayak hareketleriyle—olağanüstü bir çeviklik ve beden koordinasyonu gerektirir. Ayaklar bedenin geri kalanından ayrılarak karmaşık desenler çizer. Bu durum size dar alanda inanılmaz bir çalım atan bir forveti, aniden yön değiştiren bir orta sahayı ya da son saniyede top kapan bir savunmacıyı hatırlatmıyor mu? Küçükükten itibaren dansla neredeyse bilinçsizce geliştirilen bu ayak çevikliği, futbol sahasında doğal bir avantaja dönüşebilir. Bu durum, oyuncuların karmaşık hareketleri olağanüstü bir akıcılıkla ve yaratıcılıkla yapmalarını sağlayan bir tür “motor okuryazarlık”tır.

Sonuçlara varmadan önce, Latin Amerika’nın elit futboldaki yerini destekleyen rakamlara göz atmak gerekir. FIFA ve CIES Football Observatory verilerine göre, Latin Amerika, Avrupa’nın en üst düzey liglerinde oynayan oyuncuların %20’sinden fazlasını oluşturuyor. Brezilya ve Arjantin, yurtdışına en çok futbolcu gönderen ülkeler listesinin zirvesindedir: dünya çapında 1.200’ün üzerinde Brezilyalı ve 900’ün üzerinde Arjantinli futbolcu. Katar 2022 Dünya Kupası’nda Latin Amerika takımları yalnızca güçlü şekilde temsil edilmedi; Latin kökenli oyuncular başka kıtalardaki takımların da başrol oyuncularındı. Bu istatistikler yalnızca teknik ve taktik yetenekleri değil, aynı zamanda kökleri kültürel yapıya dayanan sistematik bir yetenek üretimini gösteriyor.

Elbette dansın bedensel gelişimdeki değerini vurgulamak, Latin Amerika’da yaygın olan futbol okullarının yoğun emeğini küçümsemek anlamına gelmez. Sadece Brezilya’da 14.000’in üzerinde kayıtlı futbol okulu bulunduğu tahmin ediliyor; bunların çoğu profesyonel kulüplerin altyapısıdır. Arjantin’de ise 3.000’den fazla mahalle kulübü, efsane oyuncular yetiştiren bir eğitim ağıdır. Bu akademiler yalnızca teknik ve taktik öğretmekle kalmaz; aynı zamanda sosyal destek ve kişisel gelişim alanlarıdır. Futbol, ister iyi ister kötü, o kadar köklü bir sosyo-kültürel olgudur ki, tam anlamıyla anlatmak için bir ansiklopedi gerekir. Mütevazı mahalle akademilerinden en gelişmiş teknolojiye sahip performans merkezlerine kadar bu ortamlarda yetiştirilen yetenek ve emek muazzamdır ve takdiri hak eder.

This approach to bodywork—with its lightning-fast footwork—demands extraordinary agility and coordination. Feet move at a frantic pace, disconnected from the rest of the body, drawing complex patterns on the floor. Doesn’t this resemble a striker’s ability to pull off an impossible dribble in tight space, a midfielder’s quick direction change, or a defender’s last-second interception? Familiarity with this kind of foot agility, cultivated almost unconsciously from childhood through dance, could translate into a natural advantage on the football pitch—an early form of “motor literacy” that enables players to perform complex moves with remarkable fluidity and creativity.

Before jumping to conclusions, it’s worth looking at the numbers backing Latin America’s prominence in elite football. According to FIFA and the CIES Football Observatory, Latin America accounts for over 20% of players in Europe’s top leagues. Brazil and Argentina consistently top the list of player-exporting nations, with over 1,200 and 900 players, respectively, scattered across the globe. At the Qatar 2022 World Cup, Latin American teams weren’t just well represented—players of Latin heritage were standout figures even in squads from other regions. These stats reflect not just the technical and tactical capacity of these athletes, but a systematic talent production rooted in deep cultural dynamics.

Of course, highlighting the value of dance in physical development doesn’t overlook or diminish the hard work done by thousands of football schools across Latin America. In Brazil alone, there are an estimated 14,000 registered football academies, many operating as official youth programs for professional clubs. In Argentina, over 3,000 neighborhood clubs form a training network that has given rise to legendary players. These institutions teach not just technique and tactics but also discipline and personal growth, serving as vital spaces for social support. Football, for better or worse, is a cultural and social phenomenon so vast that describing it in full would demand an entire encyclopedia. From humble academies in marginalized neighborhoods to high-performance centers with cutting-edge technology, the talent and dedication cultivated in these spaces are enormous and deserve recognition.

Öte yandan, tüm dansçıların harika futbolcular olabileceğini ya da her Latin Amerikalı futbolcunun profesyonel bir salsa dansçısı olmak için gerekli yeteneklere sahip olduğunu da iddia etmiyorum. Bu makaleyle göstermek istediğim şey, Latin Amerika gibi ortak bir kültürel bağlamdan gelen bu iki grubun bedensel inşasının, hareket dinamiği açısından bazı ortak kodları paylaştığıdır. Bu benzerlik, disiplinler arasında doğrudan bir eşdeğerlilik anlamına gelmez; ancak fiziksel yeteneğin nasıl şekillendiğini ve ifade bulduğunu etkileyen ortak bir jestsel ve ifadeye dayalı kökene işaret eder.

Bu düşünceyi bilimsel düzleme taşımak için bir araştırma yöntemi de önerilebilir. Yarı profesyonel ya da profesyonel futbolculardan oluşan iki grup belirlenebilir: biri salsa, champeta veya merengue gibi danslarda resmi eğitimi olanlardan, diğeri ise dans geçmişi olmayanlardan. Her iki gruba da ayak hızı, isabetlilik ve beden disosiyasyonu üzerine odaklanan testler uygulanır. Daha sonra, dans geçmişi olmayan gruptan bir alt grup seçilerek altı aylık yoğun dans eğitimine tabi tutulur. Süreç sonunda testler tekrar edilerek koordinasyon, hız ve hareket akıcılığına dair gelişmeler ölçülür. Böylece, dans deneyiminin futbola uygulanabilir motor performansı üzerindeki etkisi ampirik olarak değerlendirilebilir.

Belki de Latin Amerika'nın büyük futbol yeteneklerinin topa neredeyse koreografik bir bağla yaklaşması tesadüf değildir. Belki resmi antrenmanların ve zorlukların yanı sıra, görünmez bir hareket okulu daha vardır: dans pisti. Salsa ile futbolun, kültür ile sporun kesiştiği bu noktada, pek keşfedilmemiş bir yetenek boyutu ortaya çıkıyor—istatistiklerle ölçülmesi zor olsa da, ritim, sezgi ve bedenle kurulan bağda hissedilebilen bir boyut. Bu etkiyi tanımak, Latin Amerikalı futbolcuların başarısını romantize etmek değil; onların fiziksel ifade köklerine dair bakış açımızı genişletmektir. Çünkü, nihayetinde, yetenek de dans eder.

On the other hand, I also do not intend to assume that all dancers can become great footballers, nor that every Latin American footballer possesses the necessary skills to be a professional salsa dancer. What I aim to show with this article is that the bodily construction of these two groups, coming from the same Latin American cultural context, shares certain common codes in terms of movement dynamics. This coincidence does not imply a direct equivalence between the disciplines, but it does reveal a shared gestural and expressive root that influences the way physical talent is formed and expressed.

Before closing this reflection, it's worth proposing a methodology to test this hypothesis scientifically. One possible research design could involve two groups of semi-professional or professional footballers: one composed of players with formal dance experience (like salsa, champeta, or merengue) and the other without. Both groups would undergo a series of tests focused on foot speed, precision, and body isolation. A subgroup of non-dancer players could then participate in an intensive dance training program for a set period (e.g., six months). Afterward, the tests would be repeated to measure improvements in coordination, speed, and movement fluidity. This would allow for an empirical assessment of whether dance experience significantly influences motor performance applicable to football.

Perhaps it's no coincidence that so many of Latin America's greatest footballers seem to have a choreographic relationship with the ball. Maybe beyond formal training and adversity-hardened character lies an invisible school of movement: the dance floor. In this intersection between salsa and football, between culture and sport, lies an underexplored dimension of talent—one that may not be easy to quantify but can be sensed in rhythm, intuition, and body awareness. Recognizing this influence is not about romanticizing or simplifying the success of Latin American players, but about broadening the lens to understand the deep roots of their physical expressiveness. Because, in the end, talent also dances.

MALDITAdanza

Dans Edilen Sahneyi
Yeniden Düşünmek

Rethinking the
Danced Scene

ANAHTAR KELİMELE

**Dans, Sahne Sanatları, Kolombiya Ulusal Dans Ödülü,
bedensellik, vokallik, hafıza.**

KEYWORDS

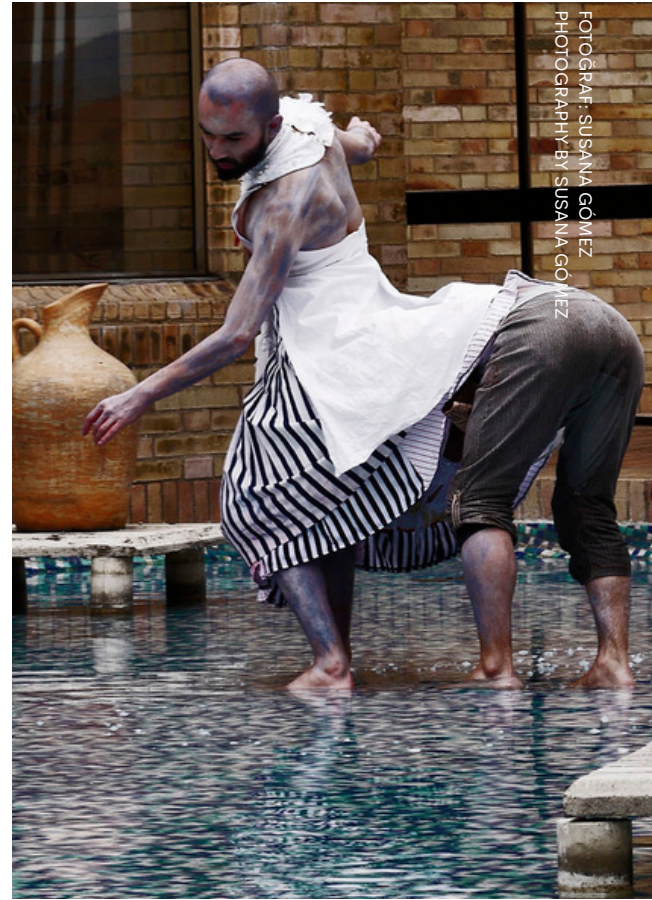
**Dance, Performing Arts, National Dance Prize
Colombia, corporeality, vocality, memory.**

Jorge Bernal & Walter Antonio Cobos.
20 Haziran 2025 / June 20, 2025

MALDITAdanza: Marjdan Dans, İçgüdü ve Yıkıcılık / Dance, Instinct, and Subversion from the Margins

2011'deki kuruluşundan bu yana, Kolombiyalı sahne sanatları topluluğu MALDITAdanza, çağdaş dansın geleneklerini derinlemesine içgüdüsel, içten ve düşünceli bir sanatsal pratikle zorlamayı hedeflemiştir. Jorge Bernal ve Walter Cobos tarafından kurulan topluluğun kökeni, dansta bedene uygulanan kişisel ve sosyal sınırları kırma, akademik asepsiyi ve sahne sanatlarının hegemonik biçimlerini sorgulama dürtüsüne dayanmaktadır.

Since its creation in 2011, the Colombian performing arts company MALDITAdanza has aimed to challenge the conventions of contemporary dance through a deeply instinctive, visceral, and reflective artistic practice. Founded by Jorge Bernal and Walter Cobos, its origin dates back to an impulse to break the personal and social limits imposed on the body in dance, questioning academic asepsis and hegemonic forms of performing art.

Kökenler ve Yaratıcı Dürtü

Origins and Creative Impulse

MALDITAdanza, üyelerinin geleneksel modellerden uzak bedensellikleri keşfetmelerine olanak tanıyan kendi dillerini yaratma arzusundan doğmuştur. İlk yaratımları olan "Súper Tejido Limbo", kurumsallaşmış dansın saflığına karşı bir manifesto niteliğindeydi; Butoh, cumbia, kırsal kültür, siyaha ve grotesk unsurları harmanlayan hibrit ve dönüştürücü bir estetik öneriyordu. Bu ilk yıkıcı jest, renkli, gülünç, erotik ve marjinalin bir arada var olduğu bir ifade özgürlüğü arayışının temelini oluşturdu.

MALDITAdanza was born from the desire to create its own language that would allow its members to explore corporealities far removed from traditional models. Its first creation, "Súper Tejido Limbo," was a manifesto against the purity of institutionalized dance, proposing a hybrid and transgressive aesthetic that mixed elements of Butoh, cumbia, rural culture, alchemy, and the grotesque. This first subversive gesture became the basis of a constant search for expressive freedom, a space where the colorful, the ridiculous, the erotic, and the marginal coexist.

FOTOGRAF: CARLOS MARIO LEMA
PHOTOGRAPHY BY CARLOS MARIO LEMA

"MALDITAdanza" adı, politik ve estetik bir duruşu temsil eder: "maldito" (lanetli/kahrolası), sapkınlığın eşanlamısı olarak değil, dışlanmış, susturulmuş veya yanlış ifade edilmiş olanı ifade eder. Marjinal olanın bir savunması, akademik zorunluluğun üzerinde içgüdü ve sezginin bir övgüsüdür. Sembolik bir çağrışım olarak, masallardaki lanetli ormanlara, diğer yaşam ve gerçeklik biçimlerini barındıran o korkulan alanlara atıfta bulunur. Böylece topluluk, gizli ve vahşi ile oynayan siyacılar gibi, utanç duymadan kendini teslim eden bir beden etiği üzerine inşa eder.

Direnmek İçin Adlandırmak

The name "MALDITAdanza" represents a political and aesthetic stance: "maldito" (cursed/damned) not as a synonym for perverse, but as that which has been excluded, silenced, or misspoken. It is a vindication of the marginal, a praise of instinct and intuition above academic obligation. As a symbolic evocation, it refers to the cursed forests of fairy tales, those feared spaces that harbor other forms of life and truth. Thus, the company builds from an ethics of the body that surrenders without shame, like alchemists playing with the hidden and the wild.

Naming to Resist

MALDITAdanza, birden fazla gerilim arasında hareket eder: dans etme ihtiyacı ve kurumsal eleştiri, gizli olan ve şefkat, arzu ve rahatsızlık. "Bambuco is not dead" gibi eserler, Kolombiya kültürel kimliğinin geleneksel referanslarını yerinden oynatarak yeni şiirsel evrenler inşa ederek izleyiciyi görsel, işitsel ve sembolik olarak karşı karşıya getirir. Bu eser, örneğin, bambuco ve diğer popüler ifadelerin ritim, ses ve unsurlarıyla oynar, ancak radikal bir şekilde farklı bir sahne diliyle, çıplak bedenlerin ve punk ikonografisinin ritüeli ve ataları yeniden tanımladığı bir dildir.

Topluluk için sahne, kesinliklerin değil, paylaşılan krizlerin bir yeridir. Teknik ile içgüdüsel arasındaki, estetik ile içsel arasındaki gerilim, izleyiciyi pasif rolünü terk etmeye ve rahatsız edici ama dönüştürücü bir alana dalmaya davet eder.

Beden Canlı Bir Arşiv Olarak

MALDITAdanza'nın çalışmalarında değişmez bir özellik, bedenselliklerin çeşitliliğine olan bağlılıktır. Topluluk, fiziksel veya teknik ideallerden değil, gerçek anılardan, deneyimlerden ve kırılmalardan yola çıkar. Şiddetin acısını ve anısını ele alan "Columbario" gibi eserlerde, Down sendromu tanısı konan dansçı Sergio Moyano'nun dahil edilmesi, bu özgünlüğe olan bağlılığı örneklemektedir. Bu eserin dramaturgisi, onun bakış açısından inşa edilmiş, geçmiş, şimdi ve gelecek hassas ve ritüel bir deneyimde iç içe geçmiştir.

Beden, hafıza taşıyıcısı ve krizdeki bir alan olarak anlaşılır; ses, ses, sahne ve çevre ile diyalog kurar. Fiziksel ve ses eğitimi, meditasyon ve doğaçlama, bu anılara zorlamadan erişmek için temel araçlardır; kırılma ve dürüstlükten derin gerçekleri ortaya çıkarır.

FOTOĞRAF: CARLOS MARIO LEMA
PHOTOGRAPHY BY CARLOS MARIO LEMA

MALDITAdanza moves between multiple tensions: the need to dance and institutional critique, the hidden and tenderness, desire and discomfort. Works like "Bambuco is not dead" confront the spectator visually, sonically, and symbolically, dislocating traditional references of Colombian cultural identity to construct new poetic universes. This piece, for example, plays with rhythms, sounds, and elements of bambuco and other popular expressions, but from a radically different scenic language, where naked bodies and punk iconography redefine the ritual and the ancestral.

For the company, the stage is not a place of certainties, but of shared crises. The tension between the technical and the instinctive, between the aesthetic and the visceral, invites the spectator to abandon their passive role and immerse themselves in an uncomfortable but transforming territory.

The Body as a Living Archive

A constant in MALDITAdanza's work is the commitment to a diversity of corporealities. The company does not start from physical or technical ideals, but from real memories, experiences, and vulnerabilities. In works such as "Columbario," which addresses pain and the memory of violence, the inclusion of dancer Sergio Moyano, diagnosed with Down syndrome, exemplifies this commitment to authenticity. The dramaturgy of this work is built from his perspective, intertwining past, present, and future in a sensitive and ritualistic experience.

The body is understood as a bearer of memory and as a territory in crisis, dialoguing with voice, sound, scenography, and environment. Physical and vocal training, meditation, and improvisation are fundamental tools to access these memories that emerge without forcing them, revealing profound truths from vulnerability and honesty.

FOTOĞRAF: MILENA AMAYA
PHOTOGRAPHY BY MILENA AMAYA

Biçime İtaatsizlik Etmek

Kurucuları akademik kurumlarda eğitim almış olsalar da, MALDITAdanza "çağdaş dans" veya "koreografi" gibi kategorilere uymaya çalışmaz. Biçimleri kırmaktan çok, onları tanıır ve ne zaman itaat etmeyeceğine bilinçli olarak karar verir. Eserleri genellikle müzik ritminden veya belirli bir teknikten vazgeçer, diğer unsurlarla ilişkili şiirsel bir varlık olarak bedene odaklanır.

"Triptych in Aquosi" gibi eserler, müzikten vazgeçerek ve eylemleri tükenene kadar tekrarlayan bedenleri sunarak, dini ikonografiyi performatif bir estetikle yeniden yorumlayarak bu biçimsel özgürlüğü örnekler. Bu çalışma, "dans olarak görmeyen" meslektaşları tarafından diskalifiye edilmeye bile yol açtı; bu da topluluğun sanatsal kanon tarafından meşru kabul edilmeyen alanları keşfetme arzusunu pekiştirdi.

Seyirci Katılımcı Olarak

MALDITAdanza evreninde, seyirci pasif bir alıcı değildir. Rolü hayati ve dinamik. Eserler provoke etmeyi, rahatsız etmeyi, baştan çıkarmayı ve altüst etmeyi amaçlar. "Chanfainas" gibi bazıları, seyirciyi kelimenin tam anlamıyla merkeze yerleştirir, icracıları çevreye iter ve sahne eylemini katılımcılar tarafından üretilen seslerden inşa eder.

Amaç sadece rahatsız etmek değil, her izleyicinin kendi anlatısını oluşturmaya olanak tanıyan duyuşal ve öznel bir açıklık durumu yaratmaktır. Bu perspektiften, kolektif, homojen bir deneyim olarak değil, diyalog halindeki öznelliklerin bir toplamı olarak anlaşılır.

Disobeying Form

Although its founders were trained in academic institutions, MALDITAdanza does not seek to fit into categories like "contemporary dance" or "choreography." More than breaking with forms, they acknowledge them to consciously decide when to disobey them. Their works often dispense with musical rhythm or a specific technique, focusing on the body as a poetic being in relation to other elements.

Pieces like "Triptych in Aquosi" exemplify this formal freedom, by dispensing with music and presenting bodies that repeat actions until exhaustion, reinterpreting religious iconography from a performative aesthetic. This work even led to disqualification by colleagues who "did not see it as dance," which reaffirmed the company's desire to explore spaces not legitimized by the artistic canon.

The Spectator as Participant

In the universe of MALDITAdanza, the spectator is not a passive recipient. Their role is vital and dynamic. The works seek to provoke, disturb, seduce, and unsettle. Some, like "Chanfainas," literally place the audience in the center, displacing the performers to the periphery and building the scenic action from the sounds produced by the attendees.

The intention is not simply to discomfort, but to generate a state of sensory and subjective openness that allows each spectator to construct their own narrative. From this perspective, the collective is not understood as a homogeneous experience, but as a sum of subjectivities in dialogue.

FOTOĞRAF: DAVID IDROBO
PHOTOGRAPHY BY DAVID IDROBO

Geçişler ve Adaptasyonlar

MALDITAdanza çeşitli ülkelerde dolaşmış ve her bağlamda yerel kültürlerle rezonans kurmaya çalışmıştır. Onlar için seyahat etmek, performansın başka bir biçimidir. Sadece eserlerini sunmakla kalmaz, aynı zamanda atölye çalışmaları, sokak müdahaleleri ve yerel topluluklarla ilişkiler geliştirirler. Bu karşılaşmalardan, sokaklardaki halkla eğlenceli etkileşimden doğan "Coquito" gibi yeni eserler ortaya çıkmıştır.

Çalışmaları, kimliğini kaybetmeden her ortama uyum sağlar, bulduklarından beslenir ve yabancılaşma yoluyla provoke eder. Bu strateji, onlara güçlü kültürlerarası diyaloglar açma ve homojenleştirme eğiliminde olan kurumsal mantıklara direnen bağımsız, kendi kendini yöneten bir üretim sürdürme olanağı sağlamıştır.

Projeksiyonlar ve Gelecek

Şu anda MALDITAdanza, yönetim ağını güçlendiren ve deneyimlerini genişleten iki şehirden (Bogotá ve Medellín) çalışmaktadır. Ulusal Dans Ödülü'ne layık görülen "Columbario" gibi eserler ve "Chanfainas" veya yaratıcı süreç "Abisales" gibi yeni yapımlar, sürekli evrim geçiren bir projenin canlılığını göstermektedir.

Ayrıca, yerel, kırılğan ve dönüştürücü olandan yaratıma olan bağlılıklarını yeniden teyit ederek, yerli Emberá trans kadınlarla çalışma gibi çeşitli topluluklarla işbirlikleri başlatmışlardır.

Transits and Adaptations

MALDITAdanza has circulated through various countries, and in each context, it seeks to resonate with local cultures. For them, traveling is another form of performance. They are not limited to presenting their works but also develop workshops, street interventions, and relationships with local communities. From these encounters, new works have been born, such as "Coquito," which emerged from playful interaction with the public in the streets.

Their work adapts to each environment without losing its identity, drawing nourishment from what they find and provoking through estrangement. This strategy has allowed them to open powerful intercultural dialogues and maintain independent, self-managed production that resists institutional logics that tend to homogenize.

Projections and Future

Currently, MALDITAdanza works from two cities—Bogotá and Medellín—which has strengthened its management network and expanded its experiences. Works like "Columbario," awarded the National Dance Prize, and new productions like "Chanfainas" or the creative process "Abisales" show the vitality of a project in constant evolution.

They have also initiated collaborations with diverse communities, such as working with indigenous Emberá trans women, reaffirming their commitment to creation from the local, the vulnerable, and the transformative.

Topluluk, çalışmalarını diğer kültürlerle paylaşmaya derin bir ilgi duymaktadır. Örneğin, MALDITAdanza'yı Türkiye'ye getirme olasılığı karşısında, kendi bedensel ve ses kozmolojilerinden yola çıkarak yerel topluluklarla bir karşılaşma hayal ediyorlar. Amaç, bir biçimi ihraç etmek değil, farklı deneyimlerin hassas ve etik kesişiminden bir araştırma-yaratım süreci başlatmaktır. Bağlamdan öğrenmek, Orta Doğu'nun bedensel anılarını keşfetmek ve kültürlerarasılığın yaratımın itici gücü olduğu yatay sanatsal iletişim kanalları açmak istiyorlar.

Dans İçin Dilekler ve Lanetler

Son olarak, Bernal ve Cobos, dansın geleceği için eleştirel ve umut dolu vizyonlarını paylaşıyorlar. Dansçıların, teknik ve adımların ötesinde, karmaşık evrenlerin bütünsel yaratıcıları olarak tanınmasını diliyorlar. Sesi bütünleştiren, gösteriştten kurtulan, sahne sanatının parçalanmış biçimlerini dönüştüren bir dans arzuluyorlar. Lanetleri –paradoksal olarak arzulanan– dansın seyreltilmesi, diğer ifadelerle birleşmesi, radikal yaratıcı özgürlük lehine akademik katılığı geride bırakmasıdır.

A Dance in Dialogue

The company expresses a deep interest in sharing its work with other cultures. Faced with the possibility of bringing MALDITAdanza to Turkey, for example, they imagine an encounter with local communities from their own bodily and vocal cosmologies. The intention is not to export a form, but to open a research-creation process from the sensitive and ethical intersection of distinct experiences. They wish to learn from the context, explore the corporal memories of the Middle East, and open horizontal artistic communication channels where interculturality is a driver of creation.

Wishes and Curses for Dance

Finally, Bernal and Cobos share their critical and hopeful vision for the future of dance. They wish for dancers to be recognized as integral creators of complex universes, beyond technique and steps. They aspire to a dance that integrates voice, frees itself from spectacularization, and transforms fragmented forms of performing art. Their curse—paradoxically desired—is for dance to dilute, to merge with other expressions, leaving academic rigidity behind in favor of radical creative freedom.

FOTOGRAF: MANUEL VALLE
PHOTOGRAPHY BY MANUEL VALLE

Yıldızların Altında Opera ve Balenin Büyüsü:

32. Aspendos Opera ve Bale Festivali'ne Davet

Ekranların ve sosyal medyanın hızla her yeri sardığı bir dünyada, sessizlik, derin düşünce ve duyarlılık gerektiren sanatsal deneyimlere tanıklık etmek neredeyse devrim niteliğinde bir eylem haline geldi. Bu yüzden sizi, sahne sanatlarının en saf haliyle yeniden buluşmak isteyen herkes için kaçırılmayacak bir etkinlik olan **32. Aspendos Opera ve Bale Festivali'**ne davet ediyoruz.

Kısa süre önce dergimiz adına **8. Efes Opera ve Bale Festivali'**ne katılma ayrıcalığını yaşadık. O gece, *Kuşu Gölü'*nün **Iana Salenko** ve **Daniil Simkin** tarafından sergilenen unutulmaz yorumuna tanık olduk. Yıldızlı gökyüzünün altında, tarih kokan taşlarla çevrili antik bir tiyatrodaki dünya çapında iki dansçıyı izlemek tarif edilemez bir deneyimdi. Bu bir sihirdi, duyguydu—sanatın en yüce haliydi.

Bu tür festivaller yalnızca sanatsal mükemmelliği kutlamakla kalmaz, aynı zamanda genç nesillere güçlü bir mesaj da verir: klasik sanat ölmedi; yaşıyor, geliyor ve keşfedilmeyi bekliyor. Aspendos'un görkemli Roma tiyatrosu gibi mekânlarda gerçekleşen her gösteri, izleyiciye durup hayran kalma ve hissetme çağrısıdır.

Bu eşsiz deneyimin bir parçası olma fırsatını kaçırmayın. **Aspendos Opera ve Bale Festivali'**ne katılmak sadece bir gösteri izlemek değil; güzellik, gelenek ve ilham dolu bir dünyaya adım atmaktır—bugün her zamankinden daha fazla yaşanması, savunulması ve paylaşılması gereken bir dünya.

Aspendos'ta görüşmek üzere!

Under the Stars, the Magic of
Opera and Ballet: An Invitation to
the 32nd Aspendos Opera and
Ballet Festival

In a world increasingly dominated by screens and the immediacy of social media, the opportunity to experience artistic expressions that require silence, contemplation, and sensitivity is almost revolutionary. That's why we warmly invite you to attend the **32nd Aspendos Opera and Ballet Festival**—an unmissable event for those who seek to reconnect with the purest forms of performing art.

Recently, our magazine had the privilege of attending the **8th Ephesus Opera and Ballet Festival**, where we witnessed an unforgettable performance of *Swan Lake* by **Iana Salenko** and **Daniil Simkin**. Watching two world-class dancers perform beneath the starry sky, in an ancient open-air theater surrounded by centuries-old stone, was a truly indescribable experience. It was magic, it was emotion—it was art in its most sublime form.

These festivals not only celebrate artistic excellence but also send a powerful message to younger generations: classical art is not dead—it's alive and thriving, waiting to be discovered. In magnificent venues like the Roman theater of Aspendos, each performance is an invitation to pause, admire, and feel.

Don't miss the chance to be part of this extraordinary experience. Attending the **Aspendos Opera and Ballet Festival** is not just about seeing a show—it's about immersing yourself in a world of beauty, tradition, and inspiration that, today more than ever, must be lived, defended, and shared.

See you in Aspendos!

İşte burda 32. Aspendos Opera ve Bale Festivali'nin programı

T.C. KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIĞI
DEVLET OPERA VE BALE GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
REPUBLIC OF TURKEY MINISTRY OF CULTURE AND TOURISM
DIRECTORATE GENERAL OF STATE OPERA AND BALLET

32 ASPENDOS

ULUSLARARASI THE 32ND INTERNATIONAL ASPENDOS OPERA AND BALLET FESTIVAL

BİLETLER SATIŞTA

biletinial
www.biletinial.com

14 EYLÜL 2025 Pazartesi Giacomo PUCCINI TURANDOT TURANDOT KONUK SANATÇILAR / GUEST ARTISTS Olga MASLOVA - Riccardo MASSI OPERA 3 Perde - Acts - 150 dk./min.	17 EYLÜL 2025 Çarşamba Mikis THEODORAKIS ZORBA ZORBA THE GREEK BALE - BALLET 2 Perde - Acts - 90 dk./min.	20 EYLÜL 2025 Cumartesi Pyotr İlyich TCHAIKOVSKY KUĞU GÖLÜ SWAN LAKE BALE - BALLET 2 Perde - Acts - 130 dk./min.
24 EYLÜL 2025 Çarşamba Ludwig MINKUS DON KİŞOT DON QUIXOTE BALE - BALLET 2 Perde - Acts - 125 dk./min.	27 EYLÜL 2025 Cumartesi Giacomo PUCCINI TOSCA TOSCA KONUK SANATÇI / GUEST ARTIST Ivan MAGRI OPERA 3 Perde - Acts - 160 dk./min.	01 EKİM 2025 Çarşamba Giuseppe VERDI LA TRAVIATA LA TRAVIATA KONUK TOPLULUK / GUEST COMPANY ALİ ŞİR NEVAL adına DEVLET AKADEMİK BOLŞOY OPERA VE BALE TİYATROSU - ÖZBEKİSTAN STATE ACADEMIC BOLSHOI THEATRE named after ALISHER NAVOI - UZBEKISTAN OPERA 2 Perde - Acts - 160 dk./min.

Aspendos Antik Tiyatrosu / Aspendos Ancient Theatre
Bütün Temsiller 21.00'de Başlar / All Performances Start at 21.00

FOTOĞRAF: OPERA BALE ANTALYA
PHOTOGRAPHY BY OPERA BALE ANTALYA

Here is the program for the 32. Aspendos Opera and Ballet Festival

Kaçırılmayacak Program

30-31 Ağustos
August 30-31, 2025

8. SOL 8th
ÇAĞ SOLO DANCE
DA S
CONTEMPORARY
FESTİ
VAL DANCE FESTIVAL İ

FOTOĞRAF: SOLODANS
PHOTOGRAPHY BY SOLODANCE

solodans.com
solodancefestival@cermodern.org

WWW.SOLODANS.COM

 biletinial